

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **V. K.**, zastoupeného Mgr., Bc. R. S., nar. X, bytem B., Na Ú. 189, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, odboru dopravy se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 23.6.2016, č.j. MSK 55974/2016, sp. zn. DSH/12069/2016/Mac, **o dopravním přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23.6.2016, č.j. MSK 55974/2016, sp. zn. DSH/12069/2016/Mac žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 24.2.2016 č.j. SMO/074664/16/DSČ/Mas, sp. zn. S-SMO/438573/15/DSČ. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným přestupku, jehož se měl dopustit tím, že dne 4.12.2015 v 1:35 hod v Ostravě na ulici Michálkovická ve směru jízdy na Michálkovice naproti servisu Renault řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Audi, RZ X bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy by mohl být ještě pod jeho vlivem, přičemž mu byla

ověřeným dechovým analyzátozem zjištěna hladina alkoholu ve výši 0,37 g/kg, po odečtu odchylky, která představuje pesimistickou hodnotu přepočtového faktoru a maximální hodnotu nepřesnosti přístroje, byla stanovena jako nejnižší hodnota alkoholu 0,13 g/kg. Předmětné vozidlo řídil, i když nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Žalobce tak porušil z nedbalosti ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu a porušil z nedbalosti ust. § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona, čímž spáchal přestupek v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Za tyto přestupky mu byla uložena pokuta ve výši 27.500,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Současně byl žalobce zavázán zaplatit náklady správního řízení spojené s projednáním přestupku v paušální výši 1.000,- Kč ve smyslu ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích.

Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkal neuznání ruského řidičského průkazu v důsledku chybného výkladu pojmu „vnitrostátní jazyk smluvní strany“ podle Vídeňské úmluvy publikované ve sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 83/2013 Sb.m.s. (dále jen Úmluva). Současně žalovanému vytýkal neuznání ruského řidičského průkazu tím, že učinil nesprávné důsledky dodatečného obstarání ověřeného překladu tohoto řidičského průkazu, absenci skutkové podstaty přestupku a materiálního aspektu přestupku spočívajícího v řízení vozidla bez platného řidičského oprávnění. V případě, že by krajský soud dospěl k závěru o zákonnosti napadeného rozhodnutí, dovolával se žalobce moderačního práva soudu, neboť uložené sankce pokuty a zákazu řízení motorových vozidel považuje za nepřiměřené.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 23.6.2016, č.j. MSK 55974/2016, sp. zn. DSH/12069/2016/Mac, připojeným správním spisem žalovaného sp. zn. DSH/12069/2016/Mac, připojeným správním spisem Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností sp. zn. S-SMO/438573/15/DSČ, originálem řidičského průkazu žalobce, ověřeným překladem řidičského průkazu žalobce do českého jazyka, žalobcem předloženým potvrzením Ministerstva vnitra Ruské federace a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ust. § 75 s.ř.s.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu Magistrátu města Ostravy vzal v daném případě krajský soud za prokázáno následující:

- z oznámení přestupku ze dne 4.12.2015, že žalobce byl v tento den v 1:35 hod kontrolován hlídkou Policie ČR na ulici Michálkovická naproti servisu Renault ve Slezské Ostravě, kdy řídil osobní motorové vozidlo RZ X. Byl vyzván k podrobení se odbornému měření na přítomnost alkoholu v dechu přístrojem Dräger

s výsledkem 0,48 promile v dechu v 1:41 hod a při druhém měření s výsledkem 0,37 promile v dechu 1:47 hod. Třetí měření proběhlo v 1:54 hod s výsledkem 0,34 promile v dechu. Oznámení obsahuje žalobcův vlastnoruční podpis s uvedením toho, že nesouhlasí s odebráním řidičského oprávnění vydaného Ruskou federací a co se týče alkoholu, vypil v 9 hodin večer 3.12. 2 dcl vína a poté si vzal léky (kapky a tabletky) na chřipku;

- z úředního záznamu ze dne 4.12.2015 vyhotoveného a podepsaného nstržm. B., že obsahuje stejný popis přestupku jako ve shora uvedeném oznámení. K oznámení přestupku a k úřednímu záznamu byl zároveň připojen kalibrační protokol měřicího přístroje Dräger a jeho ověřovací list a výsledky jednotlivých měření na přítomnost alkoholu v dechu;

- z oznámení o zahájení řízení ze dne 11.1.2016, že správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání dne 2.2.2016;

- z protokolu o ústním jednání před správním orgánem prvního stupně, že žalobce se k tomuto jednání osobně dostavil a uvedl, že si večer v Praze kolem 21.00 hod dal 2 dcl vína. Poté jej vzal řidič do Hlučína, kde vystoupil a žalobce převzal řízení. V průběhu jízdy si vzal léky, protože se cítil nemocen. Když usedal za volant, cítil se v pořádku a necítil se pod vlivem alkoholu. Následně byl podroben při zastavení policií dechové zkoušce na alkohol s pozitivním výsledkem. Celé situace je mu líto a mrzí jej, že došlo k porušení zákona. Ke svému řidičskému průkazu žalobce uvedl, že se jedná o mezinárodní řidičský průkaz vystavený Ruskou federací, který má všechny náležitosti;

- dne 5.1.2016 vydal Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu žalobce a dne 24.2.2016 rozhodnutí o přestupcích žalobce;

Z předloženého originálu řidičského průkazu žalobce krajský soud zjistil, že byl vydán Ruskou federací, jeho obsah je psán azbukou s výjimkou názvu „permis de conduire“ a s výjimkou jména a příjmení žalobce, které je na něm uvedeno kromě azbuky i latinkou.

Součástí správního spisu je odvolání žalobce ze dne 18.3.2016, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 23.6.2016.

Žalobce především namítal chybný výklad pojmu „vnitrostátní jazyk smluvní strany Vídeňské úmluvy“, odkazoval na článek 41 odst. 2 písm. a) této úmluvy ve znění platném do 28.3.2011, podle kterého musí smluvní strany uznat každý vnitrostátní řidičský průkaz vydaný v jejich národním jazyce nebo v jednom z jejich vnitrostátních jazyků nebo pokud není sepsán v takovém jazyce, s přiloženým ověřeným dokladem. Podle žalobce je třeba uplatnit extenzivní výklad, podle něhož se vnitrostátním jazykem rozumí vnitrostátní jazyk kteréhokoliv smluvního státu Vídeňské úmluvy. Je tedy vnitrostátním jazykem i ruština psaná v azbuce, neboť Ruská federace je smluvním státem Vídeňské úmluvy od jejího samotného přijetí v roce 1968. Z uvedeného žalobce dovozuje, že v České republice by měly být uznány i řidičské průkazy vydané v jiném státě v jeho vnitrostátním jazyce. Správní orgány však výše uvedené ustanovení Vídeňské úmluvy vykládají restriktivně tak, že

na území příslušného členského státu této Úmluvy mohou být uznány pouze řidičské průkazy vydané ve vnitrostátním jazyce daného příslušného státu. Navíc je obsah ruského řidičského průkazu žalobce nadepsán francouzským názvem „permis de conduire“.

Žalobcův řidičský průkaz byl vydán 28.3.2009 a je na něj třeba aplikovat čl. 41 odst. 2, písm. a) Úmluvy ve znění platném do 28.3.2011 včetně přílohy 6 k této Úmluvě. Z originálu tohoto řidičského průkazu krajský soud zjistil, že nemá povinné údaje uvedené v bodu 4 přílohy 6, neboť kromě toho, že nejsou číslovány, nejsou uvedeny s výjimkou jména, příjmení a údaje „ORLOVSKAYA OBL.“ A „OREL“ latinskými písmeny, ale azbukou. Z uvedeného článku a přílohy Úmluvy je logické, že pod pojmem vnitrostátní jazyk je nutno rozumět vnitrostátní jazyk, či alespoň jeden z vnitrostátních jazyků smluvního státu, který se touto Úmluvou řidičský průkaz rozhodl uznat. V případě žalobce šlo o problém v uznání řidičského průkazu v České republice, jejímž vnitrostátním jazykem je jazyk český (uznávaným vnitrostátním jazykem je též jazyk slovenský) zatímco žalobcův řidičský průkaz byl vydán v jazyce ruském a bylo tedy zapotřebí k jeho platnosti ověřeného překladu.

Další žalobní námitka spočívala v tom, že žalobce dodatečně obstaral překlad ruského řidičského průkazu a tento překlad byl žalovanému doručen ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Podle žalobce je nesprávný argument žalovaného, že nedisponoval překladem v době silniční kontroly dne 4.12.2015, neboť z žádného ustanovení Vídeňské úmluvy neplyne časové omezení, kdy má být provedeno uznání řidičského průkazu. Pokud by jeho jednání, tedy řízení na základě ruského řidičského průkazu s formálním nedostatkem ověřeného překladu, mělo být právně kvalifikováno, pak by tato situace měla být vyhodnocena jako „řízení motorového vozidla s řidičským průkazem zapomenutým v místě bydliště“, resp. jako „porušení povinnosti jiným jednáním podle § 125c odst. 1) písm. k) silničního zákona“. Ani tato žalobní námitka nemůže být se zřetelem k článku 41 odst. 2 písm. a) Vídeňské úmluvy uznána jako důvodná, neboť nedostatek ověřeného překladu je nutno posuzovat k datu spáchání přestupku a tento nedostatek nemůže být sanován později opatřeným ověřeným překladem. Podstatné totiž je, že řidičský průkaz žalobce ke dni provedené kontroly nesplňoval podmínky jeho platnosti, tj. že k tomuto dni nebyl vydán ve vnitrostátním jazyce České republiky ani nebyl doložen ověřeným překladem. Zcela nedůvodná je také námitka, že přestupkové jednání žalobce by mělo být právně kvalifikováno jako „řízení motorového vozidla s řidičským průkazem zapomenutým v místě bydliště“, či jako „porušení povinnosti jiným jednáním podle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona“, za které lze uložit pokutu podstatně menšího rozsahu než byla uložena žalobci. Tím, že žalobce řídil v době provedení kontroly policejní hlídkou motorové vozidlo a nebyl z výše uvedených důvodů držitelem platného řidičského průkazu podle Vídeňské úmluvy, neosvědčil tím řidičské oprávnění na území České republiky řidičským průkazem vydaným cizím státem podle této Úmluvy (ust. § 104 odst. 2 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. v platném znění). Jeho protiprávní jednání tedy nelze posuzovat stejně jako „řízení motorového vozidla s řidičským průkazem zapomenutým v místě bydliště“ či jako „porušení povinnosti jiným jednáním“, které má na mysli ust. § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, když je navíc otázkou, kterou konkrétní povinnost ve smyslu tohoto zákonného ustanovení by měl porušit.

Výše uvedený závěr se vztahuje k dalšímu žalobnímu bodu, kterým je podle žalobce „absence znaků skutkové podstaty přestupku“. Podle názoru obou správních orgánů žalobce porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) silničního zákona tím, že v době konání silniční kontroly dne 4.12.2015 nebyl držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel, čímž se měl dopustit přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 téhož zákona. Žalobce si je vědom toho, že před obstaráním překladu ruského řidičského průkazu mohly mít správní orgány pochybnosti o významu tohoto řidičského průkazu, avšak obstaráním překladu dne 20.5.2016 tyto pochybnosti musely podle něj odpadnout. Dle jeho názoru nebyl naplněn objekt přestupku, protože je oprávněným držitelem ruského řidičského průkazu a tento objekt (tj. právem chráněný zájem bezpečnosti silničního provozu) jeho jednáním nebyl ani narušen ani ohrožen. Správní orgány se zaměřily na formální nedostatek, tj. na absenci překladu řidičského průkazu, aniž by řešily podstatu věci, tedy to, zda byl skutečně držitelem řidičského průkazu pro určitou skupinu vozidel. Žalobce v této souvislosti znovu vyslovil názor, že pokud by jeho jednání mělo být nějakým způsobem právně kvalifikováno, pak by mělo být vyhodnoceno jako „porušení povinnosti jiným jednáním“ podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. S tímto názorem žalobce, jak již bylo shora naznačeno, nemůže krajský soud souhlasit, neboť podle tohoto zákonného ustanovení se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že k provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j) nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona. Přestupek žalobce nelze totiž podřadit jinak, než pod ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu z důvodu porušení ust. § 3 odst. 3 téhož zákona a nikoliv pro porušení jiné právní povinnosti, které má na mysli jím poukazované ust. § 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona.

Žalobce namítal absenci materiálního aspektu přestupku tím, že zpochybňoval naplnění společenské škodlivosti svého jednání. Po provedení silniční kontroly dne 4.12.2015 spolupracoval se správními orgány a obstaral překlad svého ruského řidičského průkazu, provinil se pouze tím, že tento řidičský průkaz měl trpět formálními nedostatky. I v této části je žaloba žalobce nedůvodná, neboť jak vyplývá z hodnocení shora namítaných žalobních bodů, nešlo v případě žalobce o pouhý formální nedostatek jeho řidičského průkazu a namítané okolnosti spatřované ve spolupráci se správními orgány a s opatřením ověřeného překladu ruského řidičského průkazu nejsou skutečnosti rozhodné pro posouzení nižší či dokonce nepatrné společenské nebezpečnosti jeho jednání.

Poslední žalobní námitkou bylo to, že trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce 12 měsíců a pokuta uložena ve výši 27.500,- Kč jsou sankce zjevně nepřiměřené. Žalobce se proto dovolával moderačního práva soudu zakotveného v ust. § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 s.ř.s. Poukázal na to, že je plně a dlouhodobě způsobilý k řízení motorového vozidla na základě zkoušky složené v Rusku, že jeho řidičský průkaz je zcela pochopitelný, opatřený francouzským titulkem „permis de conduire“ a lze z něj zjistit všechny potřebné údaje až na to, že jediným prohřeškem je formální nedostatek v době kontroly a to absence ověřeného překladu řidičského průkazu. Žalobce je trestně bezúhonnou osobou a jemu fakticky zabráněno v řízení vozidel již od 4.12.2015, avšak zákaz řízení je mu počítán až ode dne 28.6.2016. Ani tomuto žalobnímu návrhu nemohl krajský soud vyhovět. Nelze totiž pominout, že podle výše uváděných ustanovení soudního řádu správního není soud oprávněn sankci snížit pod spodní hranici pokuty, stanovené za spáchaný

přestupek. Znamená to, že moderační právo soudu je možno použít toliko v mezích zákonem dovolených a upustit od potrestání není oprávněn v případech, kdy takové oprávnění nepřísluší ani správnímu orgánu. V daném případě byla žalobci za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu uložena podle odst. 5 písm. a) téhož zákonného ustanovení pokuta ve výši 27.500,- Kč, přičemž podle tohoto ustanovení lze uložit pokutu v rozmezí od 25.000,- do 50.000,- Kč. Podle odst. 6 písm. a) citovaného ustanovení se uloží zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let, přičemž podle odst. 8 téhož ustanovení od uložení zákazu činnosti nelze upustit. Žalobci byla uložena pokuta toliko o 2.500,- Kč vyšší než je samotná spodní hranice a při vědomí toho, že se dopustil dvou přestupků, nemůže jít o nepřiměřenou výši pokuty. Zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel mu pak uložen na samotné dolní hranici délky trvání tohoto zákazu.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, a to písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 23. února 2017

JUDr. Petr Indráček
samosoudce